

de son cos a un clot que fa de tomba. Així'l nostre *héroe bon caçador* d'illusions, no n'agafa cap viva, de les que volen per son devant, que al caçarles les mata, i per xo sen va errant per *lo pati blau* del mond, resant *oracions* que al menys l'aconsolen, sperant qu'*el prestidigitador* dels destíns humans li scamoteji la vida pera sempre.

M. V. B.

RETALLS

Y la ciutat presentava un aspecte cor-prenedor. Las fumeras no fumavan; lo mormull ferétsech de las máquinas de las fábricas no torbava l'ensonyament de la vila; la pluja esborrá las roderas que'ls carros imprimiren, y en lo fangar dels carrers no s'hi tornaren á marcar més que petjadas humanas. Estols d'homes de cara demacrada, d'ulls febreros, que passavan macilents borbotejant renechs y ab los punys closos, trencavan la monotonía dels carrers de la ciutat morta vetllada per l'escolta funerària dels civils.

Las flecas barravan sas portas. Y de cada dia s'esgroguehían més els rostres dels homes que, formant estol, trencavan la monotonía dels carrers.

Feya dos mesos que durava la vaga. Los obrers se resistían sens saber per qué ni pera qué; sols bullía en sa ment l'idea de que l'amo els explotava.

Y'ls fills, los tendres fills dels homes demacrats se morían perque sos pares no'ls portavan un mos de pa... y'ls fills indefensos no podían rebelarse.

Un moment, l'estol d'homes de rostre demacrat y ulls febreros se revoltá. —Mateulo; á'n ell!— cridaren; y corrent descompostos enbestían á un home més demacrat que ells que no tenía alé pera corre.

Lo perseguit entrá á una portalada, pujá escala amunt ferit de mort per un tret que sortí del estol que'l perseguía... y al entrar al pis s'ohiren plors de criatura afamada... y'l perseguit caygué mort demunt de las rajolas... y de sas mans lliscá una moneda.

La multitud pujava las escalas adelarada pera rematarlo, cridant: ¡Es un esquírol, es un murri, abaix los traydors! ¡Visca la llibertat!...

Y per darrera las cortinas de domás d'una balconada, aparegué, espiant l'espectacle, una testa humana mitj ribent.

Marián Sendra.

Barcelona.

LO CANT DE LA MONJA

Bon Jesús, Jesuset meu que'n morires en la Creu sent lo nostre Redemptor, fes que't mostri mon amor venint prompte al costat teu. En tant que no'm cridarás que m'entristeixi ferás puig n'es tanta l'ansia meva que si no'n lògro ser teva lo goig del mon me'n pendrás. Jo per Tú de dia y nit. sempre reso ab molt delit pensant en ta imatge pura robejantme de ventura contemplante fit á fit. Quin goig sento y quin anhel de pujarne prompte al Cel y admirar ta cara hermosa, igual que sobre una rosa lo papelló'n treu la mel. Me sento plena d'amor, pera ser de mon Senyor ab entusiasme tan viu que vindré á Tú com va'l riu al mar content fent remor. No'm fassis més esperar; fesme'n prompte al Cel pujar y d'un cop treu mon martíri perque'n sento un gran deliri de poguerne ab Tú gosar.

J. Leonor.

UNA NIT AL RAS

(FRAGMENT D'UN CUADRO LÍRICH)

Irene
... Y sabs per qué'l meu amor per tú, s'ha conservat sempre vivament en la meua ánima?

Filibert

Que sé jo.

Irene

Perque en una Revista francesa, que jo llegía moltes vegadas, hi trobava dibuixos teus, y eran pocas las setmanas que no publicás algún elogi del teu mérit artístich; quan no hi havia un suelto, s'hi llegía un article, que per la brevetat de la forma en que expressava l'assumpto, se comprenía que l'autor possehía una cultura literaria molt excelent. En aqueixa Revista també hi havia la colaboració teva alguna que altra vegada. May te podrás figurar la sensació que hi experimentava en la sensibilitat de las tevas ideas passionals, ni aquella emoció tan in-